Did I Mention I Love You?

DIMILY – RAKASTAN

ESTELLE MASKAME

SUOMENTANUT SIRPA PARVIAINEN

GUMMERUS

Englanninkielinen alkuteos *Did I Mention I Love You?*

Copyright © Estelle Maskame & Black and White Publishing, Ltd. 2015

Kustantaja:
Gummerus Kustannus Oy
Helsinki

Painopaikka:
ScandBook
Ruotsi 2016

ISBN 978-951-24-0200-7

Ensimmäisille lukijoilleni,
koska tämä kirja ei ole minun, vaan meidän.

KIITOKSET

Kiitokset lukijoilleni, jotka ovat kulkeneet mukanani alusta pitäen ja seuranneet tämän kirjan kehittymistä. Kiitos, että teitte kirjoittamisprosessistani niin nautittavan, ja kiitos, että pysyitte mukanani niin pitkään. Kiitokset kaikille Black & White -kustantamossa, siitä, että uskoitte tähän kirjaan yhtä paljon kuin minä itsekin. Olen ikuisesti kiitollinen Jannelle, joka toivotti minulle onnea maailmanvalloitukseen, Karynille kaikista kommenteista ja ammattitaidosta sekä Lauralle, joka aina huolehti minusta. Kiitokset perheelleni loputtomasta tuesta ja rohkaisusta, ja erityisesti äidilleni Fenellalle, joka käytti minua nuorena kirjastossa niin että saatoin rakastua kirjoihin. Kiitän myös isoisääni George Westiä, joka uskoi minuun aina ensimmäisestä päivästä alkaen. Kiitos Heather Allen ja Shannon Kinnear, koska kuuntelitte ajatuksiani ja sallitte minun paasata loputtomiin tästä kirjasta käskemättä minua kertaakaan olemaan hiljaa vaikka innostukseni teki teidät todennäköisesti sekopäisiksi. Kiitos Neil Drysdale, kun autoit minut siihen pisteeseen, jossa nyt olen. Kiitos, kiitos, kiitos. Ja vihonviimeiseksi: kiitos Danica Proe, joka olit opettajani kun olin yksitoistavuotias. Olit ensimmäinen, joka sanoi minun kirjoittavan kuin oikea kirjailija, ja sait minut tajuamaan, että juuri kirjailijaksi minä halusin tulla.

1

Jos jotakin olen oppinut elokuvista ja kirjoista, niin sen, että Los Angeles on kaikkein mahtavin kaupunki, jossa on kaikkein mahtavimmat ihmiset ja kaikkein mahtavimmat uimarannat. Niinpä minäkin, kuten varmasti ihan joka ikinen muukin tyttö joka koskaan on astellut tällä maapallolla, unelmoin, että pääsisin käymään tuossa ”Kultaisessa osavaltiossa”. Halusin vielä jonakin päivänä juosta Venice Beachin hiekalla, painaa käteni suosikkijulkkisteni tähtiin Walk of Famella ja seisoa Hollywood-kyltin takana katselemassa kaunista näköalaa kaupunkiin.

Ja lisäksi tehdä kaikki muutkin nössöt turistien must-jutut.

Korvanappi korvassani, mielenkiinto puolittain korvaani hymisevässä musiikissa ja puolittain edessäni kulkevassa liukuhihnassa, yritän parhaani mukaan löytää ihmisrintamasta niin suuren kolon, että saisin riuhtaistua siitä oman matkalaukkuni. Ympärilläni tungeksivat ihmiset tönivät toisiaan ja juttelevat kovaan ääneen seuralaistensa kanssa. He kiljuvat matkatavaroidensa juuri menneen ohitseen, ja toiset huutavat takaisin, etteivät ne itse asiassa edes olleet heidän matkalaukkujaan. Pyörittelen silmiäni ja keskityn khakikankaiseen matkalaukkuun, joka lähestyy minua. Tunnistan sen omakseni kylkiin raapustetuista biisien sanoituksista, joten tartun kahvaan ja nyhtäisen sen pois hihnalta niin nopeasti kuin vain voin.

”Tänne päin!” kuulen tutun äänen kutsuvan. Isän hämmästyttävän syvä ääni hukkuu osittain korvissani soivan musiikin alle, mutta vaikka se soisi

miten kovaa, kuulisin tuon äänen silti jo luultavasti kilometrien päästä. Se on niin ärsyttävän tuskallinen, ettei sitä voi olla kuulematta.

Silloin kun äiti pudotti uutispommin ja kertoi, että isä oli pyytänyt minut luokseen kesäksi, koko jutun järjettömyys sai meissä ensimmäiseksi aikaan hullun naurunremakan. ”Sinun ei tarvitse mennä lähellekään häntä”, äiti muistutti minua päivittäin. En ollut kuullut isästä yhtään mitään kolmeen vuoteen, ja sittenkö hän yhtäkkiä halusikin viettää koko kesän minun kanssani? En usko, että olisimme olleet läheskään niin järkyttyneitä, jollei se olisi ollut niin odottamaton ajatus. Isän ei olisi tarvinnut muuta kuin alkaa vaikkapa soitella minulle silloin tällöin, kysellä mitä minulle kuuluu, hivuttautua pikkuhiljaa takaisin elämääni, mutta ei, isukki päätti sitten repäistä kunnolla ja sen sijaan pyytää saada viettää minun kanssani kahdeksan viikkoa. Äiti oli täysin ajatusta vastaan. Hän oli sitä mieltä, että kolmen vuoden hiljaiselon jälkeen isä ei ansainnut kahdeksaa viikkoa minun kanssani. Äiti totesi, ettei se mitenkään riittäisi hyvittämään sitä aikaa, jonka isä oli jo menettänyt. Mutta isä muuttui entistäkin jääräpäisemmäksi ja yritti vielä kiivaammin vakuuttaa minut siitä, että tulisin ihastumaan Etelä-Kaliforniaan. En tiedä, mikä hänet oikein sai ottamaan minuun yhteyttä niin äkkiarvaamatta. Toivoiko hän ehkä, että voisi vielä paikata suhteemme, jonka oli rikkonut sinä päivänä, kun vain otti ja lähti? En uskonut että se edes voisi olla mahdollista, mutta sitten yhtenä päivänä annoin periksi, soitin isälle ja sanoin, että tulisin sittenkin. Päätökselläni ei kuitenkaan ollut paljonkaan tekemistä isän kanssa. Päässäni pyörivät vain kuumat kesäpäivät ja upeat hiekkarannat ja mahdollisuus rakastua Abercrombie & Fitchin malliin, jolla on ruskettunut iho ja sikspäkki. Sitä paitsi minulla oli omat syyni päästä tuhannenviidensadan kilometrin päähän Portlandista.

Joten, ymmärrettävistä syistä, en odottanut kovinkaan jännittyneenä kautta ilahtuneena tuon minua lähestyvän henkilön tapaamista.

Ihmiset muuttuvat kolmen vuoden aikana, sehän nyt on itsestään selvää. Kolme vuotta sitten olin ollut kymmenen senttiä lyhyempi. Kolme vuotta sitten isällä ei ollut ollut silmiinpistävän selviä harmaantuvia suortuvia hiuksissaan. Kolme vuotta sitten tämä ei olisi ollut läheskään yhtä kiusallista.

Yritän parhaani mukaan hymyillä, virnuilla niin ettei minun tarvitse selittää, miksi huulilleni on jumiutunut alituinen murjotus. Hymyily on aina niin paljon helpompi vaihtoehto.

”Voi minun pikku tyttöäni!” isä sanoo silmät suurina ja pudistelee päätään epäuskoisena, kun en enää näytä samalta kuin kolmetoistavuotiaana. Voi elämä… Onhan se tietysti järkyttävää tajuta, että kuusitoistavuotiaat eivät näytä samalta kuin näyttivät silloin, kun olivat vielä kasiluokalla.

”Jep”, vastaan ja vedän kuulokkeen korvastani. Johdot menevät sotkuun kädessäni, ja kuulokkeista kantautuu yhä musiikin vaimea hyminä.

”Minulla on ollut sinua niin kova ikävä, Eden”, isä sanoo, ihan kuin minun muka pitäisi ratketa riemusta, kun lätkimään lähteneellä isälläni on ollut ikävä minua. Ehkä minun pitäisi vielä kapsahtaa hänen syliinsä ja antaa kaikki anteeksi heti siinä paikassa. Mutta kun asiat eivät vain toimi niin. Anteeksiantoa ei pitäisi pitää itsestäänselvyytenä, vaan se pitää ansaita.

Jos minun nyt kuitenkin pitää asua hänen kanssaan saman katon alla kahdeksan viikkoa, kai minun pitää yrittää unohtaa vihamielisyyteni. ”Minullakin on ollut ikävä sinua.”

Isä hymyilee leveästi, ja hymykuopat kaivautuvat syvälle hänen poskiinsa kuin myyrät multaan. ”Anna kun minä otan tuon”, hän sanoo, tarttuu matkalaukkuuni ja kääntää sen pyörilleen.

Seuraan hänen perässään pois lentokentältä – LAX:ilta, tietysti. Etsin silmä kovana elokuvatähtiä tai malleja, jotka sattumalta kulkisivat ohitseni, mutta en näe yhtäkään, jonka tunnistaisin.

Lämpö iskee kasvoihini, kun kävelen kuhisevan parkkipaikan poikki. Aurinko kutittelee ihoani, ja lempeä tuulenhenkäys leyhyttelee hiuksiani.

Taivas on suurimmaksi osaksi selkeä muutamaa ikävää pilveä lukuun ottamatta.

”Luulin, että täällä olisi kuumempaa”, totean ärsyyntyneenä siitä, ettei Kalifornia olekaan sellainen osavaltio, jossa tuulet, pilvet ja sade eivät mellasta. Niinhän siitä aina kuvitellaan. Minulle ei ollut juolahtanut pieneen mieleenkään, että tylsässä Portlandin kaupungissa olisi kesällä kuumempi kuin Los Angelesissa. Mikä traaginen pettymys, ja nyt tahtoisin lähteä takaisin kotiin, ihan huolimatta siitä että Oregon on niin tylsä paikka.

”On täällä silti melko kuuma”, isä vastaa ja kohauttaa olkapäitään kuin pahoitellakseen säätä. Kun vilkaisen häntä sivusilmällä, huomaan että hän pähkäilee kiivaasti mielessään, jotta keksisi jotakin sanottavaa. Meillä ei ole mitään puhuttavaa, jos ei lasketa mukaan tilanteen epämiellyttävää todellisuutta.

Isä pysäyttää matkalaukkuni mustan Lexuksen kohdalla, ja tuijotan empien sen kiiltävää maalipintaa. Ennen avioeroa isällä ja äidillä oli yhteinen Volvon romu, joka hajosi aina kolmen viikon välein. Ja niinkin harvoin vain silloin, jos meillä sattui olemaan tuuria. Joko hän siis saa nykyisin erittäin hyvää palkkaa tai sitten hän ei vain aikaisemmin halunnut tuhlata rahojaan meihin. Ehkä me emme olleet sen arvoisia.

”Ovet ovat auki”, isä sanoo ja nyökkää autoa kohti samalla kun avaa takakontin ja heittää matkalaukkuni sisään.

Siirryn auton oikealle puolelle ja liu’utan repun olkapäältäni. Avaan Lexuksen oven ja istahdan kyytiin. Nahka tuntuu polttavan kuumalta paljaita reisiä vasten. Odotan hiljaa, kun isä hivuttautuu ratin taakse.

”Oliko mukava lento?” isä kysyy ja vetää minut mukaan turhanpäiväiseen keskusteluun. Hän käynnistää auton ja peruuttaa pois parkkiruudusta.

”Ihan okei.” Vedän turvavyön ylitseni ja napsautan sen kiinni. Tuijotan mitään näkemättä ulos tuulilasista repun levätessä sylissäni. Aurinko paistaa häikäisevän kirkkaasti, joten avaan repun etutaskun, vedän sieltä esiin aurinkolasit ja sujautan ne silmilleni. Huokaisen syvään.

Olen kuulevinani nielaisun, kun isä vetää syvään henkeä ja kysyy: ”Kuinka äitisi voi?”

”Hienosti”, vastaan ehkä vähän liiankin innokkaasti. Yritän parhaani mukaan korostaa sitä, kuinka hyvin hän pärjää ilman isää. Se ei kuitenkaan ole ihan totta. Äidillä menee ihan mukavasti. Ei hienosti, mutta ei surkeastikaan. Hän on viimeiset vuodet yrittänyt vakuuttaa itselleen, että avioero on vain taas yksi juttu, josta voi ottaa opiksi. Äiti haluaa uskoa, että se on vain voimistanut hänen uskoaan elämään tai täyttänyt hänet viisaudella, mutta tosiasiassa se on vain saanut hänet halveksimaan miehiä. ”Paremmin kuin koskaan.”

Isä nyökkää ja puristaa rattia tiukemmin auton ampaistessa pois lentokentältä suoraan puistokadulle. Kaistoja on valtavasti, ja niistä jokaisella suhahtelee autoja. Liikennettä on paljon, mutta se etenee silti sujuvasti. Maisema on avaraa. Rakennukset eivät ole kapenevia ja korkealle kurottuvia pilvenpiirtäjiä niin kuin New Yorkissa, eikä täällä ole puurivistöjä kuten kotona Portlandissa. Ainoa ilahduttava asia on, että täällä ihan oikeasti on palmuja. Olen aina vähän epäillyt, että ne ovat pelkkä myytti.

Ajamme kylttirivistön alitse. Jokaisen kaistan yläpuolella on yksi, ja niihin on merkitty ympäröiviä kaupunkeja ja kaupunginosia. Sanat sumenevat silmissäni, kun kiidämme niiden alitse. Jälleen uusi hiljainen hetki alkaa kurottautua väliimme, joten isä kakaisee nopeasti kurkkuaan ja yrittää toistamiseen virittää keskustelua.

”Tulet rakastumaan Santa Monicaan”, isä sanoo väläyttäen pikaisen hymyn. ”Se on hieno kaupunki.”

”Joo, katsoin sen netistä”, vastaan ja nojaan päätäni käteen, jonka olen tukenut ikkunaa vasten. Tuijotan puistokatua. Ainakaan tähän mennessä LA ei ole tuntunut yhtään niin loistokkaalta kuin niissä kuvissa, jotka näin netissä. ”Se on se paikka, jossa on se laiturijuttu, eikö?”

”Kyllä, Pacific Park.” Kun ohikiitävä valonsäde osuu isän rattia purista-

vaan käteen, huomaan isän sormessa kimaltavan kultasormuksen. Huokaisen. Hän huomaa sen. ”Ella odottaa kovasti sinun tapaamistasi”, hän kertoo.

”Samoin.” Se on silkkaa valhetta.

Ella, kuten isä minulle vähän aikaa sitten ilmoitti, on isän uusi vaimo. Äidin korvaaja. Joku uusi ja parempi. Ja sitä minä en suostu ymmärtämään. Mitä tällä Ella-nimisellä naisella on sellaista, mitä äidillä ei ole? Parempi astianpesutekniikka? Tekeekö hän parempaa lihamureketta?

”Toivottavasti te tulette toimeen keskenänne”, isä sanoo hetken tukahduttavan hiljaisuuden jälkeen. Hän vaihtaa kauimmaisena oikealla olevan kaistan liikenteen joukkoon. ”Haluaisin todella saada tämän toimimaan.”

Isä ehkä todella haluaa saada tämän toimimaan, mutta minä puolestani en ole vielä ihan kokonaan niellyt tätä koko uusperhe-ajatusta. Jo pelkkä ajatuskin äitipuolesta ei oikein iske. Haluan ydinperheen. Sen muropaketeissa näkyvän perheen, joka koostuu äidistä, isästä ja minusta. En tykkää sopeutumisesta. En tykkää muutoksista.

”Montako lasta hänellä nyt olikaan?” kysyn halveksivalla äänensävyllä. Minua ei ole siunattu pelkällä äitipuolella, vaan minulle on armollisesti suotu myös velipuolia.

”Kolme”, isä ärähtää. Hän alkaa ärsyyntyä ilmiselvästä vastahakoisuudestani. ”Tyler, Jamie ja Chase.”

”Okei”, vastaan. ”Kuinka vanhoja he ovat?”

Isä jatkaa puhumista, huomaa samalla pysähtymismerkin vain muutaman metrin päässä ja hidastaa auton vauhtia. ”Tyler täytti juuri seitsemäntoista, Jamie on neljätoista ja Chase on vasta yksitoistavuotias. Yritä tulla toimeen heidän kanssaan, kulta.” Pähkinänruskeat silmät vilkaisevat minua anovasti.

”Ai”, vastaan. Olin tähän saakka odottanut tapaavani joukon taaperoita, jotka tuskin osaisivat vielä edes muodostaa lauseita. ”Okei.”

Puoli tuntia myöhemmin ajamme pitkin kiemurtelevaa tietä alueella, joka tuntuu sijaitsevan jossakin kaupungin laitamilla. Jokaisen jalkakäytävän kupeessa parkkiruutujen vieressä on korkeita puita, joiden paksut rungot ja kiemuraiset oksat antavat suojaa paahtavalta kuumuudelta. Jokainen vastaani tuleva talo on suurempi kuin se, jossa asumme äidin kanssa, ja ne on kaikki suunniteltu ja rakennettu ainutlaatuisiksi. Yksikään talo ei ole samannäköinen kuin toinen, ei väriltään, kooltaan eikä muodoiltaan. Isän Lexus pysähtyy valkoisen kivitalon eteen.

”Tässäkö sinä asut?” Deidre Avenue vaikuttaa ihan liian tavalliselta. Se näyttää siltä kuin se kuuluisi keskelle Pohjois-Carolinaa. LA:n ei pitäisi olla tavallinen. Sen pitäisi olla kimalteleva ja ylimaallinen ja täysin epätodellinen. Sitä se ei kuitenkaan näytä olevan.

Isä nyökkää, sammuttaa auton ja kääntää aurinkolipan takaisin ylös. ”Näetkö tuon ikkunan?” Hän osoittaa toisen kerroksen ikkunaan, niistä keskimmäiseen.

”Mitä siitä?”

”Se on sinun huoneesi.”

”Ai”, totean. En odottanut saavani omaa huonetta kahdeksan viikon visiittini ajaksi. Talo näyttää täältä ulkoa päin katsoen aika isolta, joten huoneitakin on varmasti paljon. Onneksi minun ei tarvitse nukkua ilmapatjalla keskellä olohuonetta. ”Kiitti.” Kun yritän nousta autosta, huomaan että sortseissa on sekä hyvät että huonot puolensa. Hyvä: Jalkani tuntuvat raikkailta ja viileiltä tässä säässä. Huono: Reiteni ovat tarttuneet kiinni isän Lexuksen nahkapenkkeihin. Niinpä minulta kestää jonkin aikaa päästä ulos.

Isä suuntaa suoraan takakontille, ottaa sieltä matkalaukkuni ja nostaa sen jalkakäytävälle. ”Paras mennä sisään”, hän sanoo nykäistessään kahvan ulos ja lähtee vetämään laukkua perässään.

Harppaan ulos parkkiruudusta ja seuraan isää kivettyä polkua pitkin. Se johtaa suoraan etuovelle, joka on mahonkipaneloitu, aivan kuin rikkaiden omistamissa taloissa kuuluukin. Tuijottelen jaloissani olevia Converseja ja annan katseeni levähtää hetken kirjoittamissani harakanvarpaissa, jotka ko-

ristavat valkoisen kumin reunoja. Aivan kuin matkalaukussanikin, niihin on kirjoitettu biisien sanoituksia mustalla tussilla. Kirjoituksen tuijottaminen pitää hermoni kurissa. Juuri ja juuri. Ainakin siihen asti, kun saavumme ovelle.

Talo itsessään, pöyhkeilevästä törsäilystä huolimatta, on hyvin kaunis. Verrattuna siihen taloon, josta heräsin tänä aamuna, tämä rakennus olisi hyvinkin voinut olla viiden tähden majatalo. Pihatielle on pysäköity valkoinen Range Rover. Ollaanpa sitä kukkoilevia, ajattelen.

”Hermostuttaako?” isä kysyy ja viivyttelee hetken oven ulkopuolella. Hän hymyilee minulle rohkaisevasti.

”Tavallaan”, myönnän. Olen yrittänyt olla ajattelematta loputonta listaa asioista, jotka voisivat mennä pieleen, mutta jossakin sisälläni kytee pelko. Entä jos he vihaavat minua yli kaiken?

”Älä turhia hermoile.” Isä avaa oven, ja astumme sisään matkalaukku perässä. Sen renkaat raapivat puulattiaa.

Jo heti ovella sieraimiimme leyhähtää voimakas laventelintuoksu. Etualalla näkyvät yläkertaan johtavat portaat ja oikealla puolella ovi, josta – mikäli näen pienestä raosta oikein – kuljetaan olohuoneeseen. Suoraan edessäni on suuri kaariovi keittiöön. Keittiöön, josta minua lähestyy nainen.

”Eden!” nainen huudahtaa. Hän nielaisee minut halaukseen, jossa hänen isot ryntäänsä ovat hieman tiellä, ja astuu sitten askeleen taaksepäin tutkaillakseen minua tarkemmin. Vastaan samalla mitalla. Hänen hiuksensa ovat vaaleat ja muotonsa hoikat. Jostakin kumman syystä odotin hänen näyttävän samanlaiselta kuin äiti. Ilmeisesti isän naismaku on muuttunut elämäntyylin muutoksen myötä. ”Voi, kuinka hauska vihdoin tavata sinut!”

Peräännyn hieman ja yritän olla pyörittelemättä silmiäni tai irvistämättä. Isä raahaisi minut taatusti takaisin lentokentälle, jos erehtyisin käyttäytymään niin kammottavan epäkunnioittavasti. ”Hei”, tervehdin irvistelyn sijaan.

Ja sitten hän möläyttää: ”Hyvänen aika! Sinullahan on Daven silmät!”

Se on todennäköisesti pahinta, mitä kukaan pystyisi minulle ikinä sanomaan, kun ottaa huomioon sen tosiasian, että olisin mieluummin ottanut äidin silmät. Äiti ei ollut se, joka lähti lätkimään.

”Minun ovat tummemmat”, mutisen halveksuvasti.

Ella ei jatka asiasta sen enempää, vaan kääntää keskustelun aivan toiseen suuntaan. ”Sinun pitää tavata loputkin meistä. Jamie, Chase, tulkaapas alas!” hän huutaa yläkertaan ennen kuin kääntyy takaisin minuun päin. ”Ehtikö Dave jo kertoa tämäniltaisesta illanvietostamme?”

”Illanvietosta?” toistan kaikuna. Julkiset kokoontumiset eivät todellakaan kuuluneet *Asiat, jotka on pakko tehdä Kaliforniassa* -listalleni. ”Isä?” Katsahdan häneen sivusilmällä. Pakottaudun olemaan sinkoamatta murhaavaa katsetta hänen suuntaansa ja tyydyn vain kohottamaan kulmiani.

”Sytytämme grilliin tulet”, isä selittää. ”Mikäs sen parempi tapa polkaista kesä käyntiin kuin pitää naapurustolle oikein vanhat kunnon grillijuhlat.” Toivon niin sydämeni pohjasta, että hän lakkaisi puhumasta.

Suoraan sanottuna vihaan sekä isoja ihmisjoukkoja että grillijuhlia. ”Loistavaa”, totean ääneen.

Rappusista kuuluu jytinää, kun kaksi poikaa juoksee alakertaan kaksi porrasta kerrallaan ja jalat tömisevät tammilattialla.

”Onko tuo Eden?” vanhempi pojista kuiskaa Ellalle päästyään meidän luoksemme, mutta kuulen hänet silti. Hän on ilmeisesti Jamie. Nuorempi suurine silmineen on varmaankin Chase.

”Moi”, tervehdin. Huuleni kaartuvat loistavaan hymyyn. Mikäli oikein muistan autossa käymämme keskustelun perusteella, Jamie on neljätoista. Vaikka hän onkin kaksi vuotta nuorempi kuin minä, hän on silti samanpituinen. ”Miten menee?”

”Mitäpä tässä”, Jamie vastaa. Hän on niiiiin selvästi Ellan lapsi. Tuikkivan sinisistä silmistä ja sotkuisista vaaleista hiuksista ei voi erehtyä. ”Haluaisitko juotavaa tai jotakin?”

”En tarvitse, kiitti.” Suorasta ryhdistä ja hyvätapaisen käytöksen harjoittelusta päätellen hän on aika kypsä ikäisekseen. Me saatamme tulla ihan hyvin toimeen.

”Chase, etkö aio tervehtiä Edeniä?” Ella rohkaisee.

Chase vaikuttaa hyvin varautuneelta. Hänkin on perinyt Ellan virheettömät geenit. ”Moi”, hän mutisee ja välttelee katsomasta minua silmiin. ”Äiti, saanko mennä Mattille?”

”Totta kai, kultaseni, mutta muista tulla seitsemäksi kotiin”, Ella sanoo. Onkohan hän sen tyyppinen äiti, jolta saa kotiarestia jos murustelee olohuoneen matolle, vai sellainen joka ei välitä, vaikka häipyisi omille teilleen pariksi päiväksi? ”Muistathan, että meillä on ne grillijuhlat?”

Chase nyökkää ja pyyhkäisee ohitseni. Hän heilauttaa oven auki ja sulkee sen yhtä nopeasti edes huikkaamatta heippoja meille kenellekään.

”Äiti, haluaisitko, että näytän hänelle paikkoja?” Jamie kysyy heti, kun veli on poissa.

”Se olisi kivaa”, vastaan Ellan puolesta. Jamien seura on taatusti mukavampaa kuin isän tai Ellan tai molempien yhdessä. En oikein käsitä, mitä järkeä on viettää aikaa sellaisten ihmisten kanssa, joista haluaisi muutenkin pysytellä mahdollisimman kaukana. Niinpä pysyttelen toistaiseksi uusien, ihanien velipuolteni seurassa. Tämä on varmasti heistä ihan yhtä outoa kuin minustakin.

”Sepä olisi kiltisti tehty, Jay”, Ella toteaa. Hän kuulostaa kiitolliselta siitä, ettei hänen tarvitse olla se, joka neuvoo minulle, mistä vessa löytyy. ”Näytä Edenille hänen huoneensa.”

Isä nyökkää pikaisesti ja virnistää. ”Meidät löytää sitten keittiöstä, jos tulee jotakin asiaa.”

Yritän olla tuhahtamatta, kun Jamie ottaa matkalaukkuni ja lähtee raahaamaan sitä yläkertaan. Juuri nyt tarvitsen vain ruskettuneet jalat ja raitista ilmaa, joita en todellakaan saa notkumalla sisällä isän kanssa.

Kun käännyn seuraamaan Jamieta yläkertaan, kuulen isän suhahtavan: ”Missä Tyler on?”

”En tiedä”, Ella vastaa.

Heidän äänensä katoavat kuulumattomiin, kun välimatkamme kasvaa, mutta eivät niin kuulumattomiin, ettenkö kuulisi isän vastausta: ”Ja sinä vain annoit hänen mennä?”

”Annoin”, Ella vastaa ennen kuin siirrymme pois kuuloetäisyydeltä.

”Sinun huoneesi on minua vastapäätä”, Jamie kertoo, kun astumme ylätasanteelle. ”Se on kaikista paras. Parhaat näkymät.”

”Sori.” Naurahdan ja pakottaudun pitämään hymyn kasvoillani, kun hän kävelee yhdelle viidestä ovesta. En voi kuitenkaan olla pysähtymättä hetkeksi ja vilkaisematta alas aulaan, jossa katseeni osuu Ellan vaaleiden hiusten peittämään takaraivoon, kun hän katoaa kaariovesta keittiöön.

Hän on ilmeisesti sitä tyyppiä, joka ei välitä, jos häipyy omille teilleen.

2

Jos minun pitäisi kuvata kesäksi saamaani huonetta vain yhdellä sanalla, se olisi ”perus”. Koska millään muulla sanalla ei voisi määritellä vaaleita seiniä vasten asetettua sänkyä ja yksinkertaista lipastoa. Siinä kaikki. Huone oli myös uskomattoman kuuma.

”Hienot näkymät tosiaan”, totean Jamielle huolimatta siitä, etten ole läheläkään ikkunaa, josta edes näkisin koko maiseman.

Jamie nauraa. ”Isäsi sanoi, että voit tehdä huoneesta itsesi näköisen.”

Käveleksin ympäri huonetta, kiertelen beigellä kokolattiamatolla ja kurkistelen mittatyönä teetettyihin komeroihin. Niiden liukuovissa on peilit, ja ne ovat paljon siistimmät kuin pikkuruinen vaatekopperoni kotona. Ja huoneeseen kuuluu oma kylpyhuonekin. Kurkistan sisään sen ovesta ja kohottelen tyytyväisenä kulmiani. Suihku näyttää siltä kuin sitä ei olisi koskaan käytetty.

”Pidätkö siitä?” isä kysyy jostakin takaani. Kiepahdan ympäri kuullessani hänen äänensä, ja hän tervehtii minua leveällä hymyllä. En tiedä, missä välissä hän tuli huoneeseen. ”Olen pahoillani, että täällä on vielä vähän kuuma, mutta käännän ilmastoinnin päälle. Viiden minuutin päästä pitäisi helpottaa.”

”Ei se mitään”, vastaan. ”Tämä on ihan kiva.” Se on melkein kaksi kertaa isompi kuin huoneeni Portlandissa ja näin ollen, olkoonpa se kuinka perushuone tahansa, siitä on mahdoton olla pitämättä.

”Onko sinulla nälkä?” Isä taitaa nykyisin olla hyvä vain kyselemään kysymyksiä. ”Olet matkustanut koko iltapäivän. Sinulla on varmasti sudennälkä. Mitä haluaisit syödä?”

”En mitään”, vastaan isälle. ”Taidan käydä juoksemassa, oikomassa vähän jalkojani.” En halua pilata päivittäistä juoksuaikataulua, ja pikainen hölkkä on varmaankin ihan hyvä tapa tutustua ympäristöön.

Katson isän ikääntyvillä kasvoilla vilahtavaa epäröivää ilmettä. Hetken ajan hän vain kurtistelee kulmiaan ja huokaa sitten kuin olisin juuri pyytänyt häntä ostamaan minulle maria.

”Isä”, sanon napakasti. Kallistan päätäni ja pakotan ilmoille hennon, vaikkakin valheellisen naurahduksen. ”Olen kuusitoista. Minulla on lupa mennä ulos. Haluan vain katsella hieman ympärilleni.”

”Ota edes Jamie mukaasi”, hän ehdottaa. Jamien kulmat hypähtävät uteliaina ylös. Tai yllättyneinä. En ole ihan varma. ”Jamie”, isä ehdottaa, ”sinähän pidät juoksemisesta? Menisitkö Edenin mukaan ja katsoisit, ettei hän eksy?”

Jamie vilkaisee minua, hymyilee ymmärtäväisesti ja vastaa: ”Mikä ettei. Käyn vain vaihtamassa vaatteet.” Kaipa hän ymmärtää, miten hankalaa voi olla kun on ylisuojelevat vanhemmat, jotka pitävät yhä viisivuotiaana.

Kaiken tämän huomioon ottaen alkuni täällä Santa Monicassa on ollut tosi mahtava. On vasta ensimmäinen päivä, ja jo nyt jännitys isän ja minun välillä on kasvanut lähes kestämättömäksi. Eka päivä, ja minut jo pakotetaan osallistumaan grillijuhliin ventovieraan ihmisjoukon kanssa. Eka päivä, ja minulla on jo valvoja ihan tavalliselle lenkille.

Eka päivä, ja jo nyt kadun tänne tuloa.

”Älkää sitten menkö liian kauas”, isä sanoo ja lähtee huoneestani sulkematta ovea, vaikka huudan hänen peräänsä ja pyydän tekemään niin.

Jamie suuntaa kohti ovea ja kysyy: ”Haluatko lähteä saman tien?” ennen kuin laskee kätensä sen karmille.

Kohautan olkapäitäni. ”Jos se vain sopii sinulle.”

Jamie nyökkää pikaisesti ja lähtee hänkin huoneesta. Hän sentään muistaa sulkea oven. En mielelläni tuhlaisi enää aikaa sisällä, varsinkaan kun huoneeni on niin nihkeä eikä ilmastointi tunnu toimivan, joten rojautan matkalaukkuni pehmeälle patjalle ja avaan sen vetoketjun. Onneksi kaikki läppäristä lempialkkareihini ovat saapuneet perille ehjinä ja virheettöminä. Tavallisesti matkatavarat tulevat perille siinä kunnossa, että puolet sisällöstä roikkuu reunojen yli, koska matkatavaroiden käsittelijät tuppaavat olemaan surkeita. Niinpä pengon yllättävän jämäkkää laukkuani aivan pohjalle saakka, koska treenivaatteeni pakkasin ensimmäisten joukossa.

Kun tanssahtelen ylelliseen kylpyhuoneeseeni siistiytymään ja vaihtamaan vaatteet, puhelin värisee ilmoittaakseen, että sen akku on pian loppumassa. Muistan, että Amelia pyysi minua soittamaan heti, kun kone laskeutuu. Lasken juoksusortsit ja urheilurintsikat lavuaarin viereen ja istahdan jalat ristissä kimaltavan puhtaalle vessanpytyn kannelle. Paras ystäväni on pikavalinnassa, joten puhelu yhdistyy nanosekunneissa.

”No tervehdys”, Amelia vastaa hassulla äänellä, joka kuulostaa piirroshahmon ja urheilukommentaattorin risteytykseltä.

”Tervehdys”, vastaan matkien hänen äänensävyään. Nauran ja huokaisen sitten heti perään. ”Tämä paikka on syvältä. Saanko tulla viettämään kesän sinun kanssasi?”

”Tule ihmeessä! Tämä tuntuu jo nyt ihan oudolta.”

”Yhtä oudolta kuin uuden äitipuolen tapaaminen?”

”No, ei ihan niin oudolta”, Amelia vastaa. ”Onko hän ihan okei? Eihän hän ole mikään karmiva Tuhkimon äitipuoli? Mites ne velipuolesi? Joko sinut pestattiin lapsenvahtihommiin?”

Pudistan päätäni, vaikka hän ei pystykään näkemään minua. Kunpa hän vain tietäisi, että oli käynyt juuri päinvastoin. ”Itse asiassa he eivät ole enää edes lapsia.”

”Niinkö?”

”He ovat jo teini-ikäisiä.”

”Teinejä?” Amelia toistaa kaikuna. Ennen lähtöäni valitin kaksi viikkoa putkeen, kuinka kauhuissani olin velipuolteni tapaamisesta, koska sietokynnykseni alle kuusivuotiaiden penskojen kanssa oli aika matala.

”Joo. He ovat ihan okei. Yksi on aika ujo, mutta hän onkin nuorin, joten se on ymmärrettävää. Toinen on vähän vanhempi, ja me tullaan varmaan ihan hyvin toimeen. En tiedä vielä. Hänen nimensä on Jamie.”

”Heitähän piti olla kolme”, Amelia ihmetteli. ”Sinä sanoit, että niitä oli kolme.”

”En ole vielä tavannut sitä kolmatta”, selitin. Olin jo ehtinyt unohtaa, että minulla todellakin oli kolme velipuolta arvostelemassa minua kahden sijaan. ”Näen hänet varmaan myöhemmin. Olen menossa juoksemaan Jamien kanssa.”

”Eden”, Amelia sanoo jämäkällä, mutta lempeällä äänellä. ”Sinä vasta tulit sinne. Ota iisisti. Näytät ihan hyvältä.”

”En.” Painan kännykkää olkapäällä korvaani vasten ja kumarrun vetämään kengät jalkaan. ”Onko ne sanoneet minusta mitään?” kysyn hitaasti huolimatta siitä, kuinka paljon mieluummin olisin tietämättä. Mutta se kiinnostaa silti. Tuo uteliaisuus syö sisältäpäin – sekä kyvyttömyys kestää sitä. Ja annan aina periksi.

Hiljaisuus säteilee linjalta. ”Älä mieti sitä, Eden.”

”Eli siis kyllä”, totean enemmänkin itselleni. Toteamus on enemmänkin kuiskaus, niin hiljainen, etten usko, että Amelia kuuli sitä. Puhelin värisee jälleen. ”Hei, minulta loppuu akku. Meillä on tänään yhdet typerät grillijuhlat. Jos kaikki ovat ihan idiootteja, tekstaan sinulle koko ajan, jotta he näkevät, että minullakin on kavereita.”

Amelia nauraa. Näen mielessäni hänen pyörittelevän hullun lailla silmiään kuten hänellä on tapana. ”Selvä. Pidä minut ajan tasalla.”

Kännykkäni sammuu ennen kuin ehdin edes mutista heippoja, joten pudotan sen allastasolle ja otan vaatteeni. Juokseminen on mahtava tapa selvittää pää, ja juuri nyt minä tarvitsen sitä kuumeisesti. Vaihdan sujuvasti juoksukamppeisiini (teen sitä niin usein, että osaisin sen varmaan unissanikin), suunnistan kohti alakertaa ja astun ensimmäistä kertaa keittiöön. Minua tervehtivät mustat kiiltävät kaapistot ja valkoiset kiiltävät kaapistojen ovet ja vielä musta kiiltävä lattiakin. Kaikki on hyvin, hyvin kiiltävää.

”Oho”, henkäisen. Katsahdan ensin kädessäni olevaa vesipulloa ja sitten ikkunan ääressä näkyvää tahrattoman puhdasta tiskiallasta. Minua melkein pelottaa käyttää sen yllä olevaa hanaa.

”Pidätkö siitä?” isä kysyy. Vasta siitä huomaan, että hän edes on keittiössä. Isä tuntuu ilmestyvän kuin tyhjästä. Ihan kuin hän seuraisi jokaista liikettäni.

”Asennettiinko se vasta eilen tai jotakin?”

Isä naureskelee, pudistaa päätään ja kävelee kääntämään hanan auki. ”Ole hyvä vain. Jamie odottaa sinua jo ulkona. Hän venyttelee.”

Kierrän vaivautuneena saarekkeen ympäri täyttämään pulloni. Odotan, kunnes se vuotaa yli, ja pyöritän sitten korkin kiinni. Painallan vauhdilla tieheni ennen kuin isä ehtii sanoa enempää. Ihmettelen mielessäni, kuinka ihmeessä tulen selviämään kahdeksasta viikosta hänen kanssaan.

Jamie spurttailee edestakaisin jalkakäytävällä, kun viimein pääsen ulos. Hän pysähtyy ja virnistää. ”Lämmittelen tässä vain”, hän sanoo.

”Saanko liittyä seuraan?” Kun Jamie nyökkää, hörppään pikaisesti vettä ja astun hänen viereensä. Hölkkäämme hitaasti muutaman kerran nurmikon ympäri. Sen jälkeen lähdemme mukavalla, tasaisella vauhdilla matkaan kauniin naapuruston poikki.

Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan juoksen ilman musiikin seuraa, mutta minusta olisi töykeää blokata Jamie kokonaan ulos. Jutustelemme hieman ja aina välillä toinen meistä pyytää hidastamaan, ja siinäpä se sitten

onkin. Ei se minua tosin haittaa. Aurinko paahtaa, ja minusta tuntuu, että sen säteet ovat muuttuneet kuumemmiksi viimeisen tunnin aikana. Kadut näyttävät täällä ihastuttavilta, kun niiden varsilla asuvat ihmiset kävelyttävät koiriaan tai pyöräilevät tai työntelevät lastenrattaita. Ehkä minä vielä sittenkin tykästyn tähän kaupunkiin.

”Vihaatko sinä isääsi?” Jamie kysyy yhtäkkiä, kun käännymme ympäri ja jatkamme samaa reittiä takaisin talolle. Kysymys tulee niin yllättäen, että olen kompastua jalkoihini.

”Mitä?” on ainoa vastaus, jonka saan sanottua. Kerään ajatukseni ja kiinnitän katseeni edessäni olevaan jalkakäytävään. ”Se on monimutkainen juttu.”

”Minä tykkään hänestä”, Jamie sanoo tai oikeastaan huohottaa. Olen hämmästynyt siitä, että hän pysyy yhä vauhdissani.

”Ai.”

”Joo, mutta te näytätte tuntevan itsenne aika vaivautuneiksi keskenänne.”

”Niin kai”, sanon pureskellen huultani samalla kun yritän keksiä tavan vaihtaa aihetta. ”Hei, katso miten siisti talo!”

Jamie ei ole kuulevinaankaan. ”Miksi se on niin kiusallista?”

”Koska isä on syvältä”, vastaan lopulta. Se on totta. Isä todella oli syvältä. ”Hän on syvältä, koska jätti meidät. Hän on syvältä, koska ei ole soitellut. Hän on syvältä, koska hän nyt vain on syvältä.”

”Joo, tajuan.”

Keskustelumme päättyy siihen ja hölkkäämme takaisin talolle. Venyttelemme nurmikolla ennen kuin menemme molemmat suihkuun. Isä ei voi olla muistuttamatta meitä kahden tunnin päästä käynnistyvistä grillijuhlista. Jamie ja minä lähdemme omille teillemme ja palaamme huoneisiimme.

Tunnen itseni hikiseksi ja ällöttäväksi, joten kun olen tökännyt kännykkäni lataukseen, suuntaan suorinta tietä kimaltelevaan suihkuun. Vesi tuntuu uskomattoman ihanalta, ja viivyn kylpyhuoneessa puoli tuntia, suurim-

man osan siitä vain istuen ja nauttien vesihöyrystä. Kotona suihkut eivät tuntuneet ikinä näin hyvältä.

Loput puolitoista tuntia valmistaudun grillijuhliin. Jos vain voisin, ilmaantuisin kuistille verkkareissa. Mutta en usko, että Ella katsoisi sitä hyvällä, joten kaivelen matkalaukkuani ja vedän esiin kapealahkeiset housut ja bleiserin. Rennon tyylikäs. Sen pitäisi toimia.

Pukeudun, kuivaan hiukseni ja kiharran ne kevyille laineille ja meikkaan kasvoni. Olen juuri suihkuttamassa bodyspraytä, kun haistan… no, grilliruoan tuoksun. Kello varmaan lähestyy seitsemää.

Laskeudun alakertaan ja seuraan tuoksua keittiöön. Kuistin lasiovet on työnnetty auki, ja huomaan juhlien olevan jo täydessä vauhdissa. Joten korjaan: kellon on oltava jo yli seitsemän. Jonnekin piilotetuista kajareista raikuu musiikki, takapihalla tungeksii aikuisia ja muutenkin on kaikkea sellaista, mikä tekee näistä kokoontumisista kammottavia. Bongaan Chasen altaalta muutaman ikäisensä nuoren kanssa. Löydän tungoksesta myös isän, joka kääntelee hampurilaispihvejä grillin ääressä ja yrittää samalla tanssia jotain kasikymmenluvun tanssiliikkeitä. Se näyttää järkyttävän idioottimaiselta.

”Eden!” joku kutsuu. Kun käännyn ympäri, huomaan ärtymyksekseni, että huutaja on Ella. ”Tule tänne!”

Ehkäpä minun pitäisi teeskennellä, että saan jonkinlaisen kouristuskohtauksen, jotta pääsen karkaamaan takaisin huoneeseeni. Tai mikä vielä parempaa: kotiin. ”Sori, olen vähän myöhässä. En katsonut kelloa.”

”Ei se mitään”, Ella vastaa. Hän työntää aurinkolasinsa päälaelleen ja astuu hetkeksi sisään taloon vain vetääkseen minut perässään ulos nurmikolle. ”Toivottavasti olet nälkäinen.”

”Itse asiassa…”

”Tässä ovat naapurimme vastapäisestä talosta”, Ella keskeyttää ja nyökkää kohti keski-ikäistä pariskuntaa, joka seisoo edessämme. ”Dawn ja Philip.”

”Oikein hauska tavata sinut, Eden”, Dawn tervehtii. Joko isä tai Ella tai molemmat ovat ilmiselvästi kertoneet kaikille minun tulostani. Philip hymyilee puolinaisesti.

”Kuten myös”, vastaan. En oikein tiedä, mitä muutakaan osaisin sanoa. *Kertoisitteko minulle elämäntarinanne? Mitkä ovat tulevaisuudensuunnitelmanne, Dawn ja Philip?* Päädyn hymyilemään sen sijaan.

”Tyttäremme pitäisi myös olla tulossa”, Dawn jatkaa. Se saa minut hetkessä varpailleni. ”Hän pitää sinulle seuraa kesän aikana.”

”Ai, kiva”, vastaan. Katseeni lähtee vaeltelemaan. Toisiin tyttöihin tutustuminen ei ole koskaan ollut vahvimpia puoliani. Tytöt ovat pelottavia, ja uusien sellaisten tapaaminen vielä kamalampaa. ”Oli hauska tavata”, sanon ja hymyilen hyvästellen heidät.

Pakenen pikaisesti heidän ja Ellan luota ja toivon välttäväni enemmät kiusalliset esittelyt. Se toimii ekat neljäkymmentä minuuttia. Viipyilen aidan luona ja irvistelen karmealle valtavirtaroskalle, joka kajahtelee pihan toisessa päässä olevista kajareista. On jo muutenkin ihan tarpeeksi noloa olla täällä. Kun ruoka on viimein valmista ja kaikki hyökkäävät sen kimppuun, keskustelun sorina upottaa onneksi alleen karmivan popmusiikin. Näykin hetken hampurilaissämpylääni ja heitän lopulta koko kertakäyttölautasen roskiin. Ja juuri kun luulen onnistuneeni välttelemään Ellaa tarpeeksi siltä illalta, hän päättääkin lähteä raahaamaan minua sinne tänne joka ikisen parin tai sinkun tai perheen luo ja esitellä minut heille uutena tytärpuolenaan.

”Ja sieltähän Rachael tuleekin!” Ella ilmoittaa johdattaessaan minua jälleen yhden naapurijoukon luo.

”Rachael?” toistan hämmentyneenä. Jos se on joku, jolle minut on jo kerran esitelty, niin en ainakaan muista häntä. Viimeisen tunnin aikana minulle on tyrkytetty niin monia uusia nimiä opeteltavaksi, että olen alkanut vain antaa niiden mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

”Dawnin ja Philipin tytär”, Ella selittää. Hän nyökkää olkapääni ylitse, ja ennen kuin ehdin edes kääntyä ympäri, hän jo huutaa: ”Rachael! Tule tänne!”

Uh. Vedän syvään henkeä, vakuuttelen itselleni, että hän on ihan ystävällinen ja kiva ja liimaan sitten kasvoilleni teennäisimmän hymyn, jonka osaan. Tyttö liittyy seuraamme ja astuu eteeni. ”Ai. Joo. Hei”, saan möläytettyä.

Ella heittää meille säteilevän hymyn. ”Eden, tämä tässä on Rachael.”

Rachael hymyilee myös, ja näytämme varmasti kolmelta sarjamurhaajalta. ”Hei!” Rachael virnistää vaivautuneena Ellalle.

Ella ymmärtää yskän. ”Jätänkin teidät sitten rauhaan.” Hän naurahtaa ja astelee uusiin tylsiin rupattelutuokioihin tylsien ihmisten kanssa.

”Vanhemmat tekevät kaikesta kiusallista”, Rachael sanoo. Pidän hänestä heti jo pelkästään tuon toteamuksen ansiosta. ”Oletko ollut jumissa täällä koko ajan?”

Kunpa olisin voinut kieltää. ”Valitettavasti.”

Rachaelin hiukset ovat pitkät ja vaaleat eivätkä taatusti luonnonväriset. Annan sen kuitenkin anteeksi, koska hän ei tunnu vihaavan minua vielä. ”Asun ihan tuossa tien toisella puolella, etkä sinä varmaan tunne täältä vielä ketään, joten me voitaisiin viettää aikaa yhdessä, jos haluat. Oikeasti, tule käymään ihan milloin vain siltä tuntuu.”

Olen yllättynyt, mutta kiitollinen ehdotuksesta. En todellakaan aio viettää kahdeksaa viikkoa sisällä talossa isän ja tämän uuden perheen kanssa. ”Joo, kuulostaa hyvältä…” Ääneni haipuu hiljaisuuteen, kun huomaan jotain talon edustalla.

Saatan melkein nähdä tien talon sivustoja ympäröivän aidan raoista, ja siristän silmiäni nähdäkseni paremmin. Siellä soi musiikki. Itse asiassa sitä ei voi oikein edes kutsua soimiseksi. Ennemminkin pauhaamiseksi. Kuulen sen jopa takapihalla jo kajahtelevan surkean roskan ylitse, ja kun linjakas valkoinen auto kiihdyttää jalkakäytävää kohti ja vetää sivuluisussa pysähdyksiin sen reunaan, irvistän inhosta. Niin sanottu musiikki lakkaa samalla hetkellä, kun auton moottori sammuu.

”Mitä sinä katsot?” Rachael kysyy, mutta minulla on liian kiire tuijottaa, jotta ehtisin vastata.

Auton ovi kiepahtaa auki, ja ihmettelen, ettei se putoa saranoiltaan. Aidan läpi on hankala nähdä kunnolla, mutta autosta nousee pitkä poika, joka läimäyttää oven kiinni yhtä vihaisesti kuin avasikin sen. Hän epäröi hetken, tuijottaa taloa ja haraisee sitten kädellä hiuksiaan. Kuka hän sitten onkin, hän näyttää älyttömän ahdistuneelta. Niin kuin olisi juuri menettänyt kaikki säästönsä tai kuin hänen koiransa olisi juuri kuollut. Ja sitten hän suuntaa suoraan pihaportille.

”Kuka hitto tuo ääliö oikein on?” mutisen Rachaelille, kun hahmo lähestyy meitä.

Ennen kuin kumpikaan ehtii sanoa sen enempää, Ääliö päättää iskeä portin auki nyrkillään ja kiinnittää samalla kaikkien ympärillämme olijoiden huomion. Ikään kuin hän nimenomaan haluaisi kaikkien vihaavan häntä. Tulen siihen tulokseen, että hän on ilmeisesti juuri se naapuri, jota kaikki halveksivat, ja joka on tullut tänne raivoissaan siitä, ettei häntä ole kutsuttu onnettomimpiin grillijuhliin, jotka koskaan on pidetty.

”Anteeksi, että olen myöhässä”, Ääliö ilmoittaa ivallisesti kovaan ääneen. Hän virnistää, ja hänen silmänsä välähtävät smaragdinvihreinä. ”Menetinkö mitään eläinten teurastamisen lisäksi?” Hän näyttää keskisormea grillille (mikäli täältä oikein näen). ”Toivottavasti nautitte lehmästä, jonka juuri söitte.” Sitten hän nauraa. Hän nauraa kuin kaikkien inhoavat ilmeet olisivat viihdyttävintä, mitä hän on koko vuonna nähnyt.

”Haluaisiko joku lisää olutta?” kuulen isän huudahtavan hiljentyneelle ihmisjoukolle, ja kun he naurahtavat ja palaavat keskustelujensa pariin, Ääliö lähtee marssimaan kohti kuistin ovia. Hän läimäyttää ne kiinni niin kovaa, että olen näkevinäni lasien tärisevän.

Olen tyrmistynyt. En käsitä yhtään, mitä juuri tapahtui tai kuka tuo oli tai miksi hän juuri meni sisälle taloon. Kun tajuan katsovani kohtausta suu auki, suljen suuni ja käännyn Rachaelin puoleen.

Hän puree huultaan ja vetää aurinkolasit otsalta alas silmilleen. ”Et ole tainnut vielä tavata velipuoltasi.”

3

En tiedä, mitä oikein odotin ennen saapumistani Los Angelesiin, mutta yhdestä asiasta olen varma. En todellakaan odottanut saavani mielipuolta velipuoleksi.

”Siis hänkö on se kolmas?” sylkäisen suustani, kun ympärilläni olevat vieraat eivät ole välittävinäänkään äskeisestä. Minä puolestaan en saa omituisia tapahtumia millään pois mielestäni. Kuka tuo tyyppi oikein kuvittelee olevansa?

”Hänpä juuri”, Rachael toteaa ja naurahtaa. ”Otan osaa. Ja voi luoja, kuinka minä toivon, ettei huoneesi ole lähelläkään hänen huonettaan.”

”Miksi?”

Rachael näyttää yhtäkkiä hieman nololta. Kuin olisin juuri paljastanut hänen synkimmän salaisuutensa, ja kuinka se vielä sattui olemaan maailman noloin asia. ”Hän osaa olla aika ärsyttävä, mutta hei, eihän minun oikeastaan pitäisi sanoa mitään. Se ei ole minun asiani.” Hän vaihtaa nopeasti puheenaihetta posket punoittaen ja vinon hymyn leikitellessä huulillaan. ”Onko sinulla mitään suunnitelmia huomiseksi?”

Ajatukseni ovat yhä siinä, mitä hän sanoi huoneestani. ”Joo. Ei kun siis ei. Sori, en tiedä, miksi minä oikein sanoin joo.” *Hienosti hoidettu. Ei sitten yhtään noloa, Eden*.

Onneksi Rachael ei vielä pidä minua täytenä idioottina. Sen sijaan hän nauraa jälleen. ”Haluaisitko viettää aikaa minun kanssani? Voitaisiin käydä vaikka promenadilla tai jotakin.”